

Arrest

nr. 237 336 van 23 juni 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5 / 1
9200 DENDERMONDE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 10 juli 2019 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 9 januari 2020 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.07.2019 werd ingediend door:

[…]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 10.07.2019 gezinshereniging aan met zijn schoonbroer, zijnde Z.E.A.K., van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...). Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (EY6310124) op naam van betrokkene, afgeleverd op 18.01.2018 met visumstickers en diverse in- en uitreisstempels waaruit blijkt dat hij de afgelopen jaren meerdere malen heen en weer reisde tussen Marokko en Schengen: uit bijkomende gegevens blijkt dat betrokkene in de afgelopen jaren minstens 6 visa aanvroegen verkreeg ten opzichte van zowel de Franse als de Spaanse overheden (visumaanvragen dd.18.08.2014, 09.11.2015, 26.01.2017, 12.03.2018, 24.09.2018 en 28.03.2019) en dat hij in het kader van deze visumaanvragen aanhaalde en aantoonde dat hij wel degelijk economisch actief was als bediende/(vrachtwagen)-chauffeur. De laatste 5 visa werden zelfs afgeleverd met ‘professionele redenen’ als doel van de reis. Uit het geheel van deze gegevens wel degelijk dat betrokkene professioneel actief was en kon beschikken over persoonlijke bestaansmiddelen.

- ‘woonstcertificaat’ (n° onleesbaar) dd. 19.04.2019 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de referentiepersoon tijdens zijn aanwezigheid in Marokko verblijft op het adres ‘(...)’ en ‘woonstcertificaat’(n°759) dd. 19.04.2019 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de echtgenote van de referentiepersoon op datum van het attest woonachtig is op het adres ‘(...)’: echter, de informatie uit deze beide attesten wordt niet ondersteund door de gegevens van zowel het administratieve dossier als de gegevens van het Rijksregister, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- ‘woonstcertificaat’ (n°758) dd. 19.04.2019 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene op datum van het attest woonachtig is op het adres ‘(...)

- ‘administratief certificaat’ n°191 dd. 19.04.2019 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene op datum van het attest geen enkele activiteit uitoefent waardoor hij recht heeft op het ontvangen van familiale vergoedingen voor zijn kinderen: echter, gezien er niet werd aangetoond dat betrokkene kinderen heeft, is relevantie van dit attest niet aangetoond; ‘certificat de non imposition’ n°248472 dd. 22.04.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene op datum van het attest niet is ingeschreven in de tabellen van de belastingdienst; ‘attestation de non imposition’

n°3203 (april 2019) waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen was aan de woon- en gemeentebelasting in Larache; 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2019' n°3257 (datum onleesbaar) waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene op datum van het attest geen belastbare inkomsten had, wat niet uitsluit dat betrokkene wel kon beschikken over overige, niet-belastbare inkomsten

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 22.12.2015, 04.01.2019, 02.05.2019: echter, deze stortingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat betrokkene onvermogen was en op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat deze gestort / aangewend werden voor overige doeleinden.

- bewijzen geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene dd. 05.09.2018, 08.10.2018, 12.11.2018, 15.02.2019, 12.03.2019, 18.04.2019: echter, niet alleen zijn deze stortingen niet afkomstig van de referentiepersoon, ook zijn ze te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. - ongedateerde huurovereenkomst (startdatum van de huur: 08.07.2017) op naam van betrokkene voor het adres (...); bijbehorende kwitanties uitgeschreven door een derde aan betrokkene (betaling huur januari 2018 – april 2019)

- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2017) op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote; arbeidsovereenkomst S. C. dd. 01.10.2018 en bijbehorende print-screen mbt stortingen van het loon voor de periode oktober 2018; loonfiches A. J. & HR voor de periode 15.10.2018 – 21.12.2018; attesten betalingen werkloosheid voor de periode oktober 2018 – april 2019; loonfiches VIO Interim voor de periode 18.02.2019 – 24.02.2019; individuele rekening Randstad mbt april 2019; individuele rekening en bijbehorend weekoverzicht Start People mbt de periodes maart – mei 2019

- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de echtgenote van de referentiepersoon: attesten dd. 16.05.2019 en 20.05.2019 waaruit blijkt dat ze minstens in de periode 01.09.2018 – 14.10.2018 en 06.02.2019 – 31.05.2019 geregistreerd stond als zijnde +66% arbeidsongeschikt en een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid ontving; loonfiches voor de periode september 2018 – maart 2019 - attesten OCMW Sint-Niklaas dd. 20.05.2019

- diploma 'certificat de formation qualifiante' dd. 09.02.2015 op naam van betrokkene

- uittreksel strafregister Marokko op naam van betrokkene - getuigschrift van woonst en gezinssamenstelling Sint-Niklaas dd. 20.05.2019 op naam van de referentiepersoon

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 05.11.2010 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 09.07.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België (zie de afgeleverde visa), en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Het gegeven dat betrokkene sedert juli 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"2.1. Eerste middel: schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel io. art. 47/2, art. 47/3 Vw., en art. 20 VWEU

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

"Afdoende" impliceert volgens rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen "dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing" (RW arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Art. 47/3 Vw. §2 stelt:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. "

De motivatie voor het weigeren van verblijf van meer dan drie maanden is gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria.

De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen.

De verwantschap tussen verzoeker en zijn schoonbroer wordt in de bestreden beslissing niet betwist.

"Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België (zie de af geleverde

visa), en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert juli 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch het gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015-, Bovendien heet deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. ”

De verwerende partij is hier van oordeel dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende heeft bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

De verwerende partij stelt dat de bewijzen van de geldstortingen te beperkt zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de aanvraag gezinshereniging.

Hierbij wordt door de verwerende partij een opsplitsing gemaakt tussen de geldstortingen gedaan door de referentiepersoon en de geldstortingen “vanwege een derde”, zijnde N. S.:

“-bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 22.12.2015, 04.01.2019, 02.05.2019: echter, deze stortingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat betrokkene onvermogen was en op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat deze gestort / aangewend werden voor overige doeleinden.

-bewijzen geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene dd. 05.09.2018, 08.10.2018, 12.11.2018, 15.02.2019, 12.03.2019, 18.04.2019: echter, niet alleen zijn deze stortingen niet afkomstig van de referentiepersoon, ook zijn ze te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. ”

Deze opsplitsing maken om dan de stortingen van de twee personen elk apart als te beperkt te beoordelen, is in het voorliggende geval geheel onredelijk. De “derde” waarvan sprake is immers geen nauwelijks betrokken tussenpersoon, maar wel de echtgenote van de referentiepersoon en de zus van verzoeker. Het geld van de stortingen door beide afzenders is afkomstig uit het gezamenlijke gezinsinkomen.

Bovendien legde verzoeker ook bewijzen voor van de inkomsten van N. S. in de periode waarin zij de geldstortingen regelde, waaruit blijkt dat zij toen arbeidsongeschikt was en over beperkte inkomsten beschikte.

Zo deed zij onder meer op 8 oktober 2018 een storting van 205 euro naar verzoeker, terwijl zij in die periode arbeidsongeschikt was en een uitkering heeft ontvangen voor een dagbedrag van 17,26 euro per dag. Zo deed zij onder meer ook op 12 maart 2019 een storting van 255 euro naar verzoeker, terwijl zij in die periode arbeidsongeschikt was en een uitkering heeft ontvangen voor een dagbedrag van 19,18 euro per dag.

Gelet op deze voorgelegde stukken kan de verwerende partij de geldstortingen met N. S. als afzender niet zonder meer buiten beschouwing laten.

Het gaat dan ook niet om 3 geldstortingen vanwege de referentiepersoon, maar wel over regelmatige, maandelijkse stortingen, met over een periode van 8 maanden een totaalbedrag van 1835 euro.

Dit betreft dus aanzienlijke bedragen, zowel ten aanzien van het gemiddelde inkomen in Marokko en de huur die verzoeker diende te betalen per maand, als ten aanzien van de inkomsten van de referentiepersoon en zijn partner in België.

De verwerende partij stelt daarbovenop dat niet zou aangetoond zijn dat verzoeker op deze sommen was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voldoen.

Het gegeven dat de referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de derdelander kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van de derdelander ten opzichte van de referentiepersoon, in zoverre die steun noodzakelijk is om in de basisbehoefte van de derdelander te voorzien.

Verzoeker betwist niet dat het begrip 'ten laste' een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist.

Het bewijs van onvermogen is ondergeschikt, en lidstaten dienen zich soepel op te stellen met betrekking tot een bewijs van onvermogen. Het ten laste zijn en de noodzaak van de financiële ondersteuning kan met ieder passend middel aangetoond worden.

Dienomtrent kan verwezen worden naar de arresten Jia en Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 9 januari 2007, Jia t. Migrationsverket, C-1/05) en Reyes (HvJ 16 januari 2014, Flora May Reyes t. Migrationsverket, C-423/12).

In het arrest Jia stelt het Hof:

“35 Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van Jen laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (zie met betrekking tot artikel 10 van verordening nr. 1612/68, respectievelijk artikel 1 van richtlijn 90/364, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 22, en arrest van 19 oktober 2004, Zu en Chen, C-200/02, Jurispr. blz. 1-9925, punt 43).

36 Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers - een van de grondslagen van de Gemeenschap - verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23).

37 Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.”

40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. 1-4001, punt 35).”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen interpreteerde in een gelijkaardige zaak (arrest nr. 229 595 van 29 november 2019) over deze rechtspraak reeds als volgt:

“Uit de voormelde paragrafen blijkt samengevat dat de hoedanigheid van “ten laste” zijn, voortvloeit uit een feitelijke situatie van materiële ondersteuning door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (in casu de Nederlandse schoondochter) of door haar echtgenoot. Het Hof stelt dat het niet van belang is waarom op die steun een beroep wordt gedaan, een uitlegging die voortvloeit uit het beginsel dat het vrij verkeer van werknemers ruim moet worden uitgelegd. In casu moet de gemachtigde beoordelen of verzoekster, als familielid in opgaande lijn, gezien haar economische en sociale situatie niet in staat is om in haar basisbehoeften te voorzien. Die noodzaak aan materiële steun moet in het land van herkomst bestaan. De gemachtigde moet volgens dit arrest zijn bevoegdheid op dit vlak uitoefenen met inachtneming van de fundamentele vrijheden en van de nuttige werking van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn teneinde de uitoefening van het recht

van verblijf van de unieburgers en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken. ”

In het arrest Reyes gaat het Hof hier verder op in en stelt het Hof als volgt:

“23 Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie - een van de grondslagen van de Unie - verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.

26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen. ”

In het hierboven reeds geciteerde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd deze rechtspraak als volgt uitgelegd:

“In dit arrest Reyes worden de richtlijnen van het arrest Jia bevestigd en stelt het Hof opnieuw dat niet hoeft bepaald te worden waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom beroep wordt gedaan op ondersteuning aangezien de bepalingen waarin zoals in richtlijn 2004/38 het vrije verkeer van de unieburgers verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd. Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. ”

Uit bovenstaande rechtspraak blijkt in het bijzonder ook dat het niet van belang is waarom op de steun van de referentiepersoon een beroep wordt gedaan of zelfs of de verzoeker in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien.

Het volstaat dat verzoeker van de gegeven steun afhankelijk is om in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoeker heeft wel degelijk aangetoond onvermogen te zijn in het herkomstland in die zin dat hij afhankelijk is van de bijdrage van de referentiepersoon, hetgeen uit elk van de stukken en in elk geval uit het geheel van de verschillende stukken samen niet redelijkerwijs kan ontkend worden.

Zo werden er meerdere stukken voorgelegd van de belastingdiensten die aantonen dat het inkomen van verzoeker zodanig laag lag dat hij niet onderworpen was aan bepaalde belastingen.

Bijgevolg was de aan hem verstrekte steun noodzakelijk om in zijn basisbehoeften te voorzien.

In het bijzonder wat betreft het ‘ATTESTATION DU REVENU GLOBAL IMPOSE AU TITRE DE L’ANNEE 2019’ wordt in de bestreden beslissing een opmerkelijke redenering gevolgd:

“[...] de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene op datum van het attest geen belastbare inkomsten had, wat niet uitsluit dat betrokkene wel kon beschikken over overige, niet-belastbare inkomsten. ”

Met deze stelling legt de verwerende partij de negatieve bewijslast onredelijk hoog, gelet op het geheel van de reeds aangeboden documenten met betrekking tot het onvermogen en gelet op het zwaarwegend element van de langdurige, significante geldstortingen (hetgeen, zoals supra uiteengezet, door de gemachtigde onzorgvuldig werd beoordeeld).

Verzoeker heeft door middel van officiële documenten aangetoond dat hij niet over belastbare inkomsten beschikte. Op het besproken document staat opgelijst uit welke bronnen deze inkomsten zouden kunnen komen.

De verwerende partij had dit moeten in overweging nemen, samen met de andere documenten met betrekking tot zijn inkomsten en de belastingen, samen met de regelmatige geldstortingen

Verzoeker meent dan ook dat de bewijswaarde van het stuk, minstens van het geheel van de stukken, werd miskend.

In de bestreden beslissing wordt verder verwezen naar de visa die verzoeker in het verleden heeft bekomen:

“[...] uit bijkomende gegevens blijkt dat betrokkene in de afgelopen jaren minstens 6 visa aanvraag en verkreeg ten opzichte van zowel de Franse als de Spaanse overheden (visumaanvragen dd. 18.08.2014, 09.11.2015, 26.01.2017, 12.03.2018, 24.09.2018 en 28.03.2019) en dat hij in het kader van deze visumaanvragen aanhaalde en aantoonde dat hij wel degelijk economisch actief was als bediende/(vrachtwagen)-chauffeur. De laatste 5 visa werden zelfs afgeleverd met ‘professionele redenen’ als doel van de reis. Uit het geheel van deze gegevens wel degelijk dat betrokkene professioneel actief was en kon beschikken over persoonlijke bestaansmiddelen. ”

Verzoeker betwist niet dat hij in het verleden ooit werkopdrachten heeft kunnen uitvoeren, maar dit was niet in de mate dat hij hierdoor in zijn eigen levensonderhoud kon voorzien.

Het ging telkens om korte opdrachten als oproepkracht, waarmee hij zelfs niet genoeg inkomsten kon verwerven om aan bepaalde belastingen onderworpen te zijn.

De aangehaalde visa versterken net het bewijs dat verzoeker niet in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien. Het gaat om een zeer beperkt aantal werkopdrachten: 6 visa, waarvan 5 voor professionele redenen, over een periode van 6 jaar.

Overigens is het niet onbekend dat de werkloosheidsgraad in Marokko binnen de leeftijdscategorie van verzoeker bijzonder hoog ligt. In de stedelijke gebieden loopt dit op tot meer dan een vijfde van de beroepsactieve bevolking binnen zijn leeftijdsgroep. (Dit blijkt ook uit het verslag van het Haut - Commissariat au Plan: Principaux indicateurs du marché de travail relatifs à l'activité, à l'emploi et au chômage au titre l'année de 2018.)

Hoewel verzoeker alle mogelijkheden heeft gezocht om te kunnen werken, was dit gelet op deze omstandigheden niet eenvoudig en kon hij niet voldoende werk krijgen om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Gelet op al het bovenstaande schendt de verweerder de verplichtingen haar opgelegd onder de voornoemde bepalingen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt duidelijk dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat voldaan is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de bepalingen die betrekking hebben op andere familieleden van een burger van de Unie. Artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : [...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; [...]”

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot de bewijsstukken die verzoeker voorlegde als volgt:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (EY6310124) op naam van betrokkene, afgeleverd op 18.01.2018 met visumstickers en diverse in- en uitreisstempels waaruit blijkt dat hij de afgelopen jaren meerdere malen heen en weer reisde tussen Marokko en Schengen: uit bijkomende gegevens blijkt dat betrokkene in de afgelopen jaren minstens 6 visa aanvragen verkreeg ten opzichte van zowel de Franse als de Spaanse

overheden (visumaanvragen dd.18.08.2014, 09.11.2015, 26.01.2017, 12.03.2018, 24.09.2018 en 28.03.2019) en dat hij in het kader van deze visumaanvragen aanhaalde en aantoonde dat hij wel degelijk economisch actief was als bediende/(vrachtwagen)-chauffeur. De laatste 5 visa werden zelfs afgeleverd met 'professionele redenen' als doel van de reis. Uit het geheel van deze gegevens wel degelijk dat betrokkene professioneel actief was en kon beschikken over persoonlijke bestaansmiddelen.

- 'woonstcertificaat' (n° onleesbaar) dd. 19.04.2019 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de referentiepersoon tijdens zijn aanwezigheid in Marokko verblijft op het adres '(...)' en 'woonstcertificaat'(n°759) dd. 19.04.2019 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de echtgenote van de referentiepersoon op datum van het attest woonachtig is op het adres '(...): echter, de informatie uit deze beide attesten wordt niet ondersteund door de gegevens van zowel het administratieve dossier als de gegevens van het Rijksregister, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'woonstcertificaat' (n°758) dd. 19.04.2019 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene op datum van het attest woonachtig is op het adres '(...)

- 'administratief certificaat' n°191 dd. 19.04.2019 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene op datum van het attest geen enkele activiteit uitoefent waardoor hij recht heeft op het ontvangen van familiale vergoedingen voor zijn kinderen: echter, gezien er niet werd aangetoond dat betrokkene kinderen heeft, is relevantie van dit attest niet aangetoond; 'certificat de non imposition' n°248472 dd. 22.04.2019 waarin de Marokkaansebelastingdienst verklaart dat be-trokkene op datum van het attest niet is ingeschreven in de tabellen vande belastingdienst; 'attestation de non imposition' n°3203 (april 2019) waaruit blijkt dat betrokkene op datum vanhet attest niet onderworpen was aan de woon- en gemeentebelasting in Larache; 'attestation du revenu globalimpose au titre de l'annee 2019' n°3257 (datum onleesbaar) waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt datbetrokkene op datum van het attest geen belastbare inkomsten had, wat niet uitsluit dat betrokkene wel kon beschikkenover overige, niet-belastbare inkomsten

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 22.12.2015, 04.01.2019, 02.05.2019:echter, deze stortingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat betrokkene onvermogen was en op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat deze gestort / aangewend werden voor overige doeleinden.

- bewijzen geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene dd. 05.09.2018, 08.10.2018, 12.11.2018,15.02.2019, 12.03.2019, 18.04.2019: echter, niet alleen zijn deze stortingen niet afkomstig van de referentiepersoon, ook zijn ze te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraaggezinsshereniging.- ongedateerde huurovereenkomst (startdatum van de huur: 08.07.2017) op naam van betrokkene voor het adres (...); bijbehorende kwitanties uitgeschreven door een derde aan betrokkene(betaling huur januari 2018 – april 2019)

- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: aanslagbiljet personenbelasting(inkomstenjaar 2017) op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote; arbeidsovereenkomst S. C. d.d. 01.10.2018 en bijbehorende print-screen mbt stortingen van het loon voor de periode oktober 2018; loonfiches A. J. & HR voor de periode 15.10.2018 – 21.12.2018; attesten betalingen werkloosheid voor de periodeoktober 2018 – april 2019; loonfiches VIO Interim voor de periode 18.02.2019 – 24.02.2019; individuele rekening Randstad mbt april 2019; individuele rekening en bijbehorend weekoverzicht Start People mbt de periodemaart – mei 2019

- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de echtgenote van de referentiepersoon: attesten dd.16.05.2019 en 20.05.2019 waaruit blijkt dat ze minstens in de periode 01.09.2018 – 14.10.2018 en 06.02.2019 –31.05.2019 geregistreerd stond als zijnde +66% arbeidsongeschikt en een uitkering wegens arbeidsongeschiktheidontving; loonfiches voor de periode september 2018 – maart 2019- attesten OCMW Sint-Niklaas dd. 20.05.2019

- diploma 'certificat de formation qualifiante' dd. 09.02.2015 op naam van betrokkene

- uittreksel strafregister Marokko op naam van betrokkene- getuigschrift van woonst en gezinssamenstelling Sint-Niklaas dd. 20.05.2019 op naam van de referentiepersoon."

De bestreden beslissing motiveert vervolgens dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België onvermogen was in zijn land van herkomst. Het feit dat hij sedert juli 2019 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet hier geen afbreuk aan.

Deze vaststelling steunt hoofdzakelijk op de vaststelling dat verzoeker de afgelopen jaren minstens zesmaal een visum kreeg voor Spanje en Frankrijk in het kader van een tewerkstelling als bediende/vrachtwagenchauffeur. De laatste vijf visa werden afgeleverd om professionele redenen. De

bestreden beslissing leidt hieruit af dat verzoeker wel degelijk professioneel actief is en bijgevolg in Marokko beschikte over bestaansmiddelen.

Verzoeker houdt in het middel voor dat uit de Marokkaanse belastingsattesten die hij voorlegde wel degelijk blijkt dat hij niet over inkomsten beschikte zodat de werkopdrachten die hij in Marokko uitvoerde niet volstonden om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Hij betoogt dat de werkopdrachten die hij in het kader van de afgeleverde visa verrichtte zeer beperkt waren.

Met betrekking tot de belastingattesten motiveert de bestreden beslissing dat er enerzijds uit blijkt dat hij geen enkele activiteit uitoefent waardoor hij recht heeft op een familiale vergoeding voor zijn kinderen. De bestreden beslissing merkt echter op dat niet is aangetoond dat verzoeker kinderen heeft waardoor de relevantie van dit attest niet is aangetoond. Waar uit de overige belastingattesten blijkt dat verzoeker belastbare inkomsten heeft, motiveert de bestreden beslissing dat dit niet uitsluit dat verzoeker beschikte over overige niet belastbare inkomsten.

De Raad merkt op dat het feit dat verzoeker de afgelopen jaren regelmatig een EU-visum heeft kunnen bekomen in het kader van werkopdrachten, een indicatie inhoudt dat hij wel degelijk professionele activiteiten heeft. Het is geenszins onredelijk van de verwerende partij om met deze vaststellingen rekening te houden.

Verzoeker voert dan wel aan dat deze opdrachten miniem waren en niet volstonden om in zijn levensonderhoud te voorzien, echter laat hij na daarvan enig begin van bewijs aan te brengen zoals een loonbrief of een attest waaruit blijkt dat deze tewerkstelling inmiddels werd beëindigd. Verzoeker betwist op zich niet dat hij economische activiteiten had. Waar verzoeker verwijst naar de hoge werkloosheid in Marokko, ziet de Raad niet hoe dit betrekking kan hebben op zijn situatie, vermits in hoofde van verzoeker net werd vastgesteld dat hij wel degelijk een tewerkstelling heeft. Verzoeker legde geen enkel stuk neer waaruit kan blijken dat de inkomsten uit deze tewerkstelling niet voldoende zouden zijn.

Daarenboven blijkt dat verzoeker voor deze tewerkstelling regelmatig naar Europa reisde, hetgeen erop wijst dat er een zekere continuïteit was in deze tewerkstelling. Verzoeker beperkt zich tot het louter tegenspreken en minimaliseren van de vaststelling dat hij werk had. Nu echter op zich niet is betwist dat verzoeker inderdaad een tewerkstelling had, kwam het hem dan ook toe aan te duiden waarom deze tewerkstelling niet voldoende was en hij inderdaad afhankelijk was van de financiële steun van de referentiepersoon. De vaststelling dat verzoeker wel degelijk over professionele activiteiten in Marokko beschikte, houdt *in casu* in dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon. Er dient dan ook niet verder worden ingegaan op verzoekers betoog met betrekking tot de geldstortingen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“2.2 Tweede middel: schending van art. 8 EVRM en art. 74/13 Vw.

Het privé- en familieleven van verzoeker maakt een tweede en bijzondere specifieke omstandigheid uit. Art. 8 EVRM stipuleert:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen. ”

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfswet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029).

Overeenkomstig artikel 8 EVRM zijn staten verplicht het recht op een familie- en gezinsleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. Deze legale fundering is van zeer doorslaggevend belang.

Het is correct dat deze eerbiediging niet absoluut is, maar de uitzonderingen dienen beperkend te worden geïnterpreteerd en dienen proportioneel te zijn. Het is de taak van de administratieve overheid om vóór het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen.

Hierbij is het nodig dat een belangenafweging wordt gemaakt, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds als volgt werd verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951):

“Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de ververende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.”

De nood aan deze belangenafweging wordt hernomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde gefaald heeft de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van art. 8 EVRM.

Met dit familieleven werd geen rekening gehouden door de administratieve overheid, minstens werd een kennelijk incorrecte belangenafweging gemaakt, rekening houdend met de mate van afhankelijkheid tussen verzoeker en de referentiepersoon.

Verzoeker zelf overleefde in het land van herkomst enkel dankzij de financiële steun van zijn schoonbroer. Hij beschikte zelf niet over voldoende inkomen.

Ook nu nog is hij van hem afhankelijk en verblijft hij nog steeds bij hem en zijn echtgenote (de zus van verzoeker).

Gezien al het bovenstaande is er zeker sprake van een beschermenswaardige familiale relatie. Met de voorgelegde stukken met betrekking tot deze familiale band en afhankelijkheid werd op geen enkele wijze rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De motivering in de bestreden beslissing is hierom niet draagkrachtig in het licht van art. 8 EVRM, gezien blijkt dat de gemachtigde geen correcte afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat in het voeren van een immigratiecontrole enerzijds, en deze van verzoeker en zijn familie anderzijds.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is.”

2.2.2. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en*

Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf. *In casu* is niet betwist dat de huidige situatie een situatie van eerste toelating tot verblijf betreft. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142). Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62). De bestreden beslissing motiveert *in casu* dat, naast het gegeven dat er geen afhankelijkheidsband tussen verzoeker en de referentiepersoon werd aangetoond, de bestreden beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.

Het enkele feit dat verzoeker in België bij de schoonbroer en zus in België verblijft, houdt niet in dat er sprake zou zijn van uitzonderlijke omstandigheden die aanleiding geven tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid. Verzoeker voert in het middel geen concrete elementen aan die op dergelijke omstandigheden zouden kunnen wijzen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT